

Zin

Uit een zin staan bomen op, een haas
rept zich over een open plek en vogels kwetteren
mij tot de orde. Wat doet het herinnerde in de dingen
terwijl ze in zichzelf alleen bestaan, tot ik ze opschrik

en van het bos de bomen, van de vaart het water, alles
van mij wordt als ik hier handel en wandel? Zie dan mijn schoenen
die de bosgrond proeven, mijn neus die de droesem van gebladerte
drinkt, een stam die mijn handen wrijft. Ik rijm

met wat ik ervaar. Maar in een bos kan de kap,
voor de haas daar kan de klap van de val, voor vogels
lood. Wordt dat levende letter in wat ik schrijf?

Alsof in woorden niets bederft, geen distels
pluizen zaaien, voetjes aan de grond krijgen in een zin.
Een bos wel, maar een gedicht weet met de dood geen blijf.

Paul Demets, 5 oktober 2008

Over de zin om over het behoud van een bos te schrijven, een gedicht dat kan
dienen voor de dag dat de 3,5 ha toch gekapt wordt. We moeten eerlijk blijven: wat
vermag poëzie tegen boomzagen? En is de wandelaar die door een bos wandelt niet
iemand die denkt dat hij zich de natuur kan toe-eigenen? Een bos is zichzelf. Het kan
beter met vergankelijkheid om dan wij en dan poëzie, denk ik. We moeten de
bewaarfunctie als zin van de poëzie in vraag durven stellen. Wat niet betekent dat we
niet over de dood van de natuur moeten blijven schrijven.